

להזכיר את השם הקדוש, אלא אמר דבר. שהרי השם הקדוש לא נזכר בתורה אלא אחר שני דברים (פלומר על דבר), שכתוב בראשית בראשית ברא אלהים.

רבי שמעון אמר, לא נזכר שמו הקדוש אלא על עולם שלם. דכתיב, (בראשית כ) שפתות (בראשית ב) ביום עשות ה אלהים ארץ ושמיים. מכאן שלא ל הזכיר את שם הקדוש בראיקנות. וכתווב לא תשא את שם בריקנות. וכתוב לא תשא את שם ה אלהיך לשוא. (כתבו לא תשא את שם האל הייחידי לשוא). שם האל הייחידי לשוא, שלא להזכיר שם הקדוש בראיקנות, אלא בברכה או בתפלה.ומי שמנופיר השם הקדוש בראיקנות, שלא בברכה או בתפלה, באשר נשמרתו עצה ומפני עתידים לההפרע מפניו ולקיים ממנה גנבות. שכתוב כי לא ינתקה ה את

אשר ישא את שם לו לשוא).

ושנינו, אמר רבי יוסי, מהו ברכה. שמות מהי ברכה? השם הקדוש. משום שמננו נמצאת הברכה לכל העולים, והברכה לא נמצאת על מקום ריק ולא שורה עליון. זהו שפתות לא תשא את שם ה אלהיך לשוא.

ובור את יום השבת לקדשו. רבי יצחק אמר, כתוב (שם א) ויברך אלהים את יום השבעה, וכתווב בפ"ן (שמות טז) ששת ימים תקלטו בו. וביום השבעה שחת לא יהיה בו. כיון שלא נמצאו בו מזונות, אזו

ברכה נמצאת בו?

אלא كذلك שנינו, כל הברכות שלמעלה ושלמטה תלויות ביום השבעה. ושנינו, לא נמצאת מן ביום השבעה? משום שמאוthon يوم מתברכים כל ששת הימים העליונים, וכל אחד ואחד נותר מזונו למטה, כל אחד ביום, מאותה ברכה שמתברכים ביום השבעה.

ומשום לכך, מי שהוא בדרגת האמונה, אכן לסדר שלחן ולממן סעודת בليل שבת כדי

פ"ח ע"א) (בלומר על מלחה) דהא שמא קדישא, לא אדבר באורייתא, אלא בתר תרין מלין, דכתיב בראשית ברא אלהים.

רבי שמעון אמר, לא אדבר שמא קדישא, אלא על עולם שלם. דכתיב, (בראשית כ) ביום עשות יי אלהים ארץ ושמיים. מכאן, דלא לאדבר שמאה קדישא בראיקניה. וכתיב לא תשא את שם יי אלהיך לשוא. (ס"א כתיב לא תשא את שם יי אלהיך לשוא לרלא לאדרבר שמאה קדישא בראיקניה אלא בברכה או בצלותה ומואן לאדרבר שמאה קדישא בראיקניה לרלא בברכה או בצלותה כד נשפטיה נפקא מיניה ומינין לאחרפרא מיניה ולנקפה מיניה נוקמיין דכתיב כי לא ינתקה יי אלהיך לשוא את שם לו לשוא).

ויתגנין, אמר רבי יוסי, מהו ברכה. שמא קדישא. בגין דמייה משתחבה ברכחה, לכל עולם. וברכחה לא אשתחבה על אחר ריקניה, ולא שריריא עליוי, הדא הוא דכתיב לא תשא את שם יי אלהיך לשוא.

ובבור את יום השבת לקדשו. (שמות כ) רבי יצחק אמר, כתיב (שמות כ) ויברך אלהים את יום השבעה, וכתיב בפ"ן (שמות טז) ששת ימים תקלטו בו. תקלטו בו וביום השבעה שבת לא יהיה בו. כיון שלא משתחבה בה מזוני, מה ברכחה אשתחבה בה.

אלא בכى תנא, כל ברכאנ דלעילא ותפא, ביום שבעה פלין. ותנא, אמאי לא אשתחבה מנא ביום שבעה, משום דההוא יומא, מתרבךאנ מיגיה כל שיטתא יומין עליין, וכל חד וחד יהיב מזוגיה לסתא, כל חד ביוםוי, מההי בא ברכה דמרתברךאנ ביום שבעה.

ובגני פה, מאן דאייה בדרגן דמיימונתא, בעי לסדרא פתורא, ולאתקנא סעדתא בליליא דשבתא, בגין דיתברך פתוריה, כל